

Guy Hoffmann

Eng falsch Adress

Wéi onverhofft an d'Dréiarbechte vun engem Film erageroden, stung ech an deem iwwerdimensionale Salon mat mengem Pak ënnert dem Aarm an hu mer d'Biller un de Maueren an d'Miwwel an och déi grouss Teppecher um Buedem ugekuckt, déi ausgesinn hunn, wéi wann se deen, deen drop trëppelt, direkt géife bestrofen. Gutt, Kamerae ware keng do, awer dee ganzen Interieur huet sou opulent an iwwerdriwwen deier gewierkt, datt ech mer gesot hunn, dat misst bal eng Kuliss sinn, well ech mer de Präis vun sou enger Ausstafféierung einfach net konnt ausmolen. War awer alles echt. Sou wéi d'Fra vum Haus, déi e bëssen drop tëscht chinesescher Vas an Art-déco-Kommod hiren Optrëtt hat. Si huet op mech gekuckt wéi op e Miwwelstéck, dat zevill war an hirem Salon, dunn op d'Dingschtmeedchen, dat mech eragefouert hat, wéi wa si zu him wéilt soen: A wéi der Däiwele kënnst du dozou, esou eppes wéi dien do hei eran ze loossen! Mat hirem Bléck hat si d'Meedchen, eng Kapverdianerin wuel, direkt verdräiwewen.

- Also wierklech, sot si, wéi kënnst esou een un ons Adress?!

Beim Schwätzen huet si knapps de Mond opgemaach, an ech woust net, op dat en Ausdrock vun hirer Iwwerhiefléck war oder awer doru louch, datt hir Botox-Lëpsen einfach ze schwéier ware fir richtig schwätzen ze kënnen.

- E Kapverd! sot si, an et huet geklongen, wéi wa si 'Kapp' op lëtzebuergesch a 'gring' op franséisch géif ausschwätzen an dobäi mat Veruechtung un eng Zort muuschtegt Kabesheed denken.

- Et deet mer leed, sot ech, des Adress steet um Pak!

- E Pinheiro huet et hei nach ni ginn, sot si spat, nodeems si nach emol op de Pak gekuckt hat, deen ech hir dohi gehal hunn, huet dobäi e Schratt zeréck gemaach, wéi wa si géif fäerten, vum Pak ugegraff ze ginn.

- Kann Äert Dingschtmeedchen eis net vläicht hëllef? frot ech an hu probéiert, dobäi sou frëndlech ze bleiwe wéi méiglech.

- Wann Dir eraus gitt, da frot et, sot si kuerz gebonnen an huet mat der Hand op d'Dier gewisen, e Gest wéi dee vun enger Heeschefra.

Domat war eist Gespréich op en Enn. Ech hu mer nach emol séier de Salon ugekuckt mat deem grousser Kamäin an deenen nach méi grousser Fënsteren, mat deenen sou Härschafte wuel wëlle soen: Gesitt

Dir, bei ons kënnst méi Luucht era wéi bei engem normale Stierflechen! Dann d'Terrass, d'Beem vum Park am Schnéi, eng Géigend wéi a Watt agepaakt.

- Gehewene Lampertsbiere, seet de Sergio, deen ech uruffen, soubal ech dobausse sinn. D'Dingschtmeedchen, dat amgang war, d'Trapen an der Entrée ze schrappen, konnt mer net weiderhëllef.

De Sergio huet fir eng Organisatioun geschafft, déi sech fir auslännesch Aarbechter agesat huet, an ech duecht, hie kéint mer vläicht en Tipp ginn, wéi ech dee Pinheiro kéint fannen.

- Wat ass dann an deem Pak? freet hien.

- Weess ech och net, soen ech, an erzielen him da kuerz, wéi ech doru kouw.

Ech war bei engem Kolleg zu Paräis op Besuch gewiescht, an do hat d'Conciere, mat där hie sech gutt verstan huet, soubal si gewuer gi war, datt ech Lëtzebuerg wier, mär ugebueden hirem Koseng dee Pak matzehuelen. Dat wier vläicht méi einfach a méi séier, wéi wann si e misst schécken. Ech hat kee Problem domat, a si, och eng Kapverdianerin, huet op mech net den Androck gemaach, wéi wa si mär do Verbuedenes mat op de Wee kéint ginn, zemol och mäi Kolleg, wéi e sot, méi wéi honnertprozentegt Vertrauen a si hat.

Ech muss zouginn, datt ech, wéi ech virun deem aussergewöhnlechen Haus um Lampertsbiere stung, gläich geduecht

hunn, datt do wuel dach keng Kapverden dra géife wunnen. Wéi du d'Dingschmeedche mer opgemaach huet, duecht ech, eppes Bessere beléiert ze ginn, gouf du vun der Madam vum Haus rëm séier mat zwee Féiss op de Buedem geholl.

- Ech kucken, ob ech sou ee fannen, seet de Sergio, nodeems ech him de ganzen Numm um Pak buschtawéiert hunn.

Deen Dag drop rífft hie scho fréi un a seet, ee vu senge Mataarbechter géif sou ee kennen. Deen hätt allerdings eng ganz aner Adress. Mer kéinten awer mol zesummen dohi kucke goen. Hie seet mer och, datt, wann d'Famill am Ausland zwou Adressen huet, also déi vun doheem an déi vun der Aarbecht, et scho mol virkoum, dat d'Post un déi falsch goung.

- Huet eise Pinheiro vläicht bei deenen Härshafte geschafft?

- Keng Ahnung. kéint sinn. Déi Damm war net gespréicheg, krut de Mond net richtig op!

Am spéide Muere fuere mer an de Garer Quartier. Ier mer an den Auto klammen, hält de Sergio eng Kéier de Pak bei d'Ouer a freet: Tickt et net do dran? An ech weess net, ob hie wierklech nëmmen de Geck mécht oder awer e bésse beonrouegt ass.

D'Adress, déi mer upeilen, ass déi vun engem Café, deen engem gewëssen Hannibal gehéiert, deen, sou de Sergio, scho mol gewarnt gi war, well hien Zëmmere verlount huet, déi net wierklech an der Rei waren.

De Café ass neigemaach, moudesch Luuchten, Flatscreen, himmelblou Kontuar. Den Hannibal ass net do, awer eng Fra, déi zerwéiert, seet eis, datt mer de Pinheiro vläicht uewe kéinte fannen. Dofir misste mer rëm raus an zum Säitenagank niewent dem Café an d'Haus eran.

Réischt wa mer rëm virun der Dier sinn, fält mer op, wat fir eng verkomme Brak d'Haus ëm de Café ass. Wéi wann an déi bréckleg Reschter vun engem ale Schapp e fonkelneie Bistro eragebaut gi wier. Niewent der zerschréipter Säitendier eng Rëtsch krëppleg dohi gepechte Schellen, am Gank Rëss un der Mauer a Flaatsche vu Fiichtegkeet, um Buedem Zeitungsfatzen a Reklammen, um Plaffong eng flackreg Bir, schwaach, wéi mat enger Fettschicht iwwerzunn.

- Gott, ass dat kretinéis hei!, soen ech e bëssen haart.

- Has du gemengt, mer hätte Rendezvous an engem Dräi-Stäre-Restaurant!, seet de Sergio.

Mer ginn duerch en Tunnel mat bekrozelte Mauer. Op eemol steet d'Fra, déi grad nach am Café zerwéiert huet virun eis, ass duerch iergendkee Passage tëscht Café a Gank eriwwekkomm a seet: Ech gi mat kucken!

Si geet vir, mécht eis opmierksam op e futtissen Träpple an op d'Spläiteren am Glänner.

Am Eck niewen der Trap stinn e puer sténkeg Dreckskechten.

E Gank aus Stëps a Rouscht a krankem Houschten.

Eng Rei Dieren, bal wéi an engem Prison. Zëmmere wéi Zellen. Awer kee Gitter.

-Voilà, seet d'Fra a weist op eng Dier. Si wierkt onsécher, kuckt eis ëmmer nach skeptesch, schéint sech selwer ze froen, ob si gutt dru gedon huet, eis heihin ze féieren. Huet wuel och gemierkt, datt mer eis net wuel fillen an deem Gank.

- Bom dia.

- Pinheiro.

- Mer hunn e Pak fir Iech.

D'Zëmmer ass enk, e Schlauch. Hannen eng Fënster mat Bléck op e Betongblock. Elefantefaarwegt Maschinellager. Muuschteg Mauer, muuschtege Mueren.

- Nee, seet de Pinheiro, dat sinn ech net, dat ass net fir mech.

- Sécher? froen ech.

Déi aner Säit um Gank geet eng Dier op.

E Schlof aus Terpetäin, Accra, Bacalau, Michael Jackson 'Thriller'.

- Scho laang hei? freet de Sergio de Pinheiro.

De Pinheiro schwätzt a kuerze Sätz. Alles um selwechten Toun. Wéi wann hien eppes géif opsoen, dat e schonn dausend Mol opgesot huet. Wéi wann hie wéilt soen: Ech hu laang genuch Hëllef gefrot, lo ass et mer egal. Iergendwéi geet dat alles mech näischt méi un. Iergendwéi ginn ech mech selwer näischt méi un. Eng kuerz Biografie, déi dach keen interesséiert. Krut alles geholl, Haus, Fra a Kanner. Keng Wieder méi. A jonke Joeren an Angola, fir mäi Land, an lo hei an engem Dortoir, deen nach manner daagt wéi dee bei der Arméi. Awer de Pak ass wierklech net fir mech.

E Gesiicht aus Späerholz.

Gebrache Plättercher, Spigel mat Flecken, eng al Tapéit als Dëschelduch. E kleng Player, grellgring, e Boiler voller

Kallek, eng Dusch, där d'Waasser feelt. Toalett um Gank, eng fir 12 Leit, déi der a Wierklechkeet zwanzeg sinn. Déi zweet Toalett hannenaus ugebaut, am Wanter zougefruer

- Anerer hei sinn op nach méi enke Plazen doheem!

Ee schléift am Buedzëmmer. Iwwer der Bidden.

Zëmmere aus kromme Laten a Bakelit, Deeg aus groem Drot.

- Mëttes tëscht eng an dräi gesinn ech d'Sonn, am Summer.

Deen aus dem aneren Zëmmer geet laanscht, aner Aen, déi selwecht Péng.

- Da gi mer alt rëm, seet de Sergio a kuckt sech nach emol de Gank un, rëselt de Kapp.

- An deen Hannibal freet bestëmmt 300 Euro fir e sou e Schlof!, seet hien.

Schlofeschlof. Ongemittleche Juck. Provisorium fir d'Liewen. Am hallef Däischteren, am Duerchzoch, am Koméidi, am Geroch vun Zigaretten a Mazout, Muuschrëff un de Mauer, geféierlech Stromkabeln, ugefauten Holzverkleedungen, Haip fir Ausgestoussener, Angschtbunker, e Gebai aus béisen Dreem.

De Pinheiro huet d'Dier zougezunn. Et ass zimlech däischter a mer taaschten eis op d'Trap zou.

- An dat nennen se da *wunnen!*, seet de Sergio.

- Eise Pak si mer zwar net lass ginn, soen ech, awer fir näischt ware mer net hei!

- Nee, seet de Sergio, do hues du recht. Do kënt eppes no!

Dobausse blent eis d'Sonn a mer brauchen ee Moment, ier mer eis un déi vill Luucht gewinnt hunn.

Da gesinn ech, wéi d'Fra aus dem Café vum Eck vun der Fënster aus eis nokuckt, ëmmer nach skeptesch, wéi mer schéint. Si huet den Handy beim Ouer a fänkt un, opgereegt ze schwätzen...

Guy Hoffmann